

alle andre Tilfælde. Den længere Forplejningspligt i Udlandet antages nemlig at være foranlediget ved, at Loven har villet spare Statskassen for Udgifter. Dette Hensyn gælder imidlertid ikke for fremmede Sømænd; naar Rederiets Forplejningspligt ophører overfor dem, maa det blive deres eget Hjemlands Statskasse, som overtager Betalingen for den videre Sygepleje. 6-Ugers Fristen er derfor gjort anvendelig med Hensyn til fremmede Sømænd, der har gjort Tjeneste paa danske Skibe, hvad enten de forplejes i Danmark eller i Udlandet. Endnu bemærkes, at man ikke — som Søloven — har gjort den korte Frist anvendelig, hvis Sømænd forplejes »paa Sted i Udlandet, hvor han lovligt kunde afskediges«; i dette Tilfælde behandles han efter samme Regel, som om Forplejningen skete ethvert andet Sted i Udlandet.

Med Hensyn til selvforskyldt Sygdom har man paalagt Sømænd selv at betale sin Pleje og Lægehjælp, naar der foreligger de Omstændigheder, som ifølge § 32, 2. Stk. giver Føreren Ret til straks at afskedige ham uden Ekstrahyre, nemlig naar Sygdommen er paadraget ved egen Skyld eller fortiet ved Forhyringen, se nærmere herom Bemærkningerne ad § 32, 2. Stk.

3. Stk. er nyt. Under Hensyn til den store Samfundsinteresse, der er knyttet til Bekæmpelsen af smitsom Tuberkulose og Syfilis, har man fundet det rigtigt i et vist Omfang at paalægge Statskassen at udrede Udgifterne til Sygepleje af Sømænd, der lider af saadanne Sygdomme, jfr. herved Tuberkuloselov Nr. 145 af 12. Marts 1918, særlig dens § 5 og § 11, samt Loven om Modarbejdelse af venerisk Smitte Nr. 81 af 30. Marts 1906 § 5, hvorefter Personer, der lider af Kønssygdom, uden Hensyn til, om de har Evne til selv at bekoste deres Helbredelse eller ikke, er berettigede til at kræve sig tagne under Kur for offentlig Regning. Det skal herved bemærkes, at denne sidste Bestemmelse for Tiden i stort Omfang kommer udenlandske Sømænd til gode, og at det derfor vilde være rimeligt, om den danske Regering ad traktatmæssig Vej betingede sig en lignende Stilling med Hensyn til danske Sømænd i Udlandet.

Medens 3. Stk. er omtrent stemmende med § 28, 3. Stk., i det norske Udkast, bestemmer den svenske § 28, 3. Stk., at Statskassen skal betale svenske Sømænds Pleje i Udlandet for Kønssygdomme.

Til § 29.

Denne Paragraf stemmer i det væsentlige med Sølovens § 46. I 1. Stk. er tilføjet, at Føreren skal underrette den afdødes paarørende. I 2. Stk. er tilføjet, at den der omtalte Fortegnelse skal overgives til Konsulen.

Til § 30.

1. Stk. træder i Stedet for Sølovens § 93, 2. Pkt. Man har fundet Anledning til — i Overenstemmelse med den Regel, som nu findes i den norske Sølov — at foreskrive, at Rederen ikke blot skal betale Begravelsen, hvis Sømænd dør, medens han er i Tjenesten, men ogsaa hvis Dødsfaldet indtræffer, efter at han er afskediget paa et Tidspunkt, da Rederen efter § 28 var pligtig at bekoste hans Sygepleje.

Til § 31.

Denne Paragraf svarer til Sølovens § 90, 4. Stk., men er udvidet, saa at den ogsaa omfatter Begravelsesudgifter. Sidste Punktum i Sølovens § 90, om at Statskassen ikke kan rejse noget Krav mod Sømænd, er udeladt. I Sverige har man ikke hidtil haft denne Regel, og det er formentlig ogsaa mindre rimeligt ved Loven at afskære Statskassen fra i noget som helst Tilfælde at kræve Refusion. Selv om Bestemmelsen udgaar, kan man vel faa ud fra, at der kun ganske undtagelsesvis vil blive rejst saadant Krav fra Statskassens Side.